

Vásárosnamény, 1918. március 19. – Washington D. C., USA, 1982. szeptember 22.

Kisparaszti családban született. A polgári iskola, majd a Sárospataki Református Tanítóképző Intézet elvégzése után 1937 és 1941 között a szegedi Állami Polgári Iskolai Tanárképző Főiskolán folytatta tanulmányait, magyar–történelem szakon végzett. 1943-ban az Apponyi-kollégiumban tanítóképző intézeti tanári képesítést szerzett. Már főiskolásként bekapcsolódott az ifjúsági mozgalomba. Sárospatakon a Soli Deo Gloria Református Diákszövetség helyi szervezetének vezetője lett. Szegeden belépett a Bethlen Gábor Körbe; tagja volt a Márciusi Front ottani csoportjának, ezért két évig rendőri felügyelet alatt állt. 1940. évi megalakulásától fontos szerepet játszott a demokratikus szellemiségű Szegedi Egyetemi Ifjúság elnevezésű szervezet tevékenységében, rendszeresen írt lapjába, a Szegedi Hídba. Irányította a Magyarságismereti Munkaközösség munkáját. Parasztfiatalok számára kéthetes népfőiskolai tanfolyamot szervezett. 1942 őszén behívták katonának, de egy év múlva leszerelték. 1943-ban Budapestre költözött, a Teleki Pál Tudományos Intézet munkatársa lett. Tudományos munkája mellett elvállalta a Hársfa utcai Diákok Háza kollégiumi nevelőtanári állását. Dolgozott a Györffy István alapította Táj- és Népkutató Intézet számára is. 1943-1944-ben, a Bereczky Albert református lelkész kezdeményezésére alakult ún. Kaláka-szolgálat végrehajtó bizottságának tagja. 1944. március elején részt vett a Diákegység Mozgalom hódmezővásárhelyi országos értekezletén. A német megszállás alatt bekapcsolódott az ellenállási mozgalomba a diákellenállás vonalán. 1944 áprilisában érintkezésbe lépett az illegalitásban élő Tildy Zoltánnal, a Független Kisgazdapárt vezetőjével, majd májusban kapcsolatot talált a Magyar Fronttal is. 1944 júliusában illegálisan létrehozták a Szabad Élet Diákmozgalmat, amelynek egyik vezetője lett, s szerkesztette a Magyar Ifjúság című folyóiratot. A nyilaspuccs után a Magyar Ifjúság Szabadság Frontja megbízása alapján ő volt az összekötő a diákszervezet és a Magyar Front, illetve a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadítási Bizottsága között. A Görgey-zászlóalj egyik szervezőjeként részt vett a partizánakciókban. 1944. december 12-én tizenhárom társával a nyilas Nemzeti Számonkérő Szék emberei elfogták, a Margit körútra, majd különböző helyekre, végül a Skót Misszió Vörösmarty utcai, nyilasok által birtokolt épületrészének alagsorába vitték. 1945. január 13-án az épület másik felében bujkáló Gombos Gyula segítségével csatlakozott Tildy Zoltánhoz és Bereczky Alberthez, akik családjukkal szintén ott rejtőztek. Hamis papírokkal sikerült elhagyniuk az épületet, Pest felszabadításáig bujkáltak. 1945. január 18-án belépett a Független Kisgazdapártba. A tanulmányi csoport tagjaként részt vett a párt ideiglenes programjának kidolgozásában, de a pártvezetőség harmadikutas „szövetkezeti szocializmus” koncepcióját nem fogadta el. 1945. február 8-ától a Magyar Demokratikus Ifjúsági Szövetség ideiglenes budapesti elnöke, április 23-ától országos alelnöke volt. Nem értett egyet azzal, hogy az ifjúsági mozgalomban a kommunisták kizárólagos vezető szerepre törekedtek, ezért május 10-én kivált a szervezetből. Közben a beregi községekben részt vett a földreform lebonyolításában. 1945 májusában Nagy Ferenc megbízta a Magyar Parasztszövetség újjászervezésével, amelynek hivatalosan 1945. augusztus 19-én igazgatója lett. 1945. május 16-ától október 7-ig a budapesti törvényhatósági bizottság tagja. 1945. június 24-én Veszprém képviselőjében beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. augusztus 20-tól az FKGP Országos Intézőbizottságának,

1946. szeptember 7-től politikai bizottságának a tagja. 1945. november 4-étől a Szabolcs és Szatmár–Bereg vármegyei választókerületből nemzetgyűlési képviselő, bekerült a parlament politikai bizottságába. 1945-1946-ban az FKGP-t képviselte az Országos Szabdművelődési Tanácsban, valamint a Magyar Népművelési Intézet elnöki tanácsában. A parasztszövetség érdekkörébe tartozó Magyar Parasztok Értékesítő, Beszerzési és Fogyasztási Szövetkezete egyik megalapítója és igazgatósági tagja volt. Az 1946. szeptember 7-9-i politikai erődemonstrációnak szánt Országos Paraszt-napok egyik főszervezője. 1947. január 16-án a Magyar Közösség ún. köztársaság-ellenes összeesküvése kapcsán koholt vádak alapján letartóztatták. Az FKGP Politikai Bizottsága 1947. február 4-én kizárta a pártból. 1947. augusztus 29-én a Mistéth-perben két és fél év fegyházra ítélték, amit a Népbíróságok Országos Tanácsa 1948. március 3-án három évre emelt fel. 1949. október 15-én szabadult, rendőri felügyelet alá helyezték. Előbb téglagyári munkás, majd 1952-ig kubikos a Betonútépítő Vállalatnál. 1952-től segédmunkás, majd villanyszerelő szakmunkás az Épületvilágítás-szerelő Vállalatnál, 1955-től pedig a Talajjavító Vállalatnál. 1956 októberében részt vett a Független Kisgazdapárt, majd a Magyar Parasztszövetség újjászervezésében. 1956. november 9-én elhagyta Budapestet, majd átlépte a magyar–osztrák határt. Igen aktív szerepet vállalt az emigrációban. 1956 novemberében Bécsben tagja lett az emigráns Független Kisgazdapárt Intézőbizottságának. Az 1957. januári strasbourgi alakuló kongresszuson a Magyar Forradalmi Tanács titkárává választották, majd 1958 márciusától a Magyar Bizottságnak is tagja lett. Az Egyesült Államokban telepedett le, ahol tanúvallomást tett az ENSZ vizsgálóbizottsága előtt. 1957–1958-ban a Szabad Magyarország Nemzeti Képviselőt főtítkári tisztét is ellátta. Az amerikai kormányzat által fenntartott Szabad Európa Bizottságnál kapott állást, majd 1963-tól a New York-i Kelet-Európai Intézet munkatársa. Közben szerkesztője az East Europe című folyóiratnak (1959–1970), majd a Magyar Disputának és a Kanadában megjelenő Kanadai Magyar Hírlapnak (1959–1965). 1971-től az Amerika Hangja washingtoni központjában dolgozott haláláig. Részt vett az amerikai reformátusok életében is, 1965 és 1969 között az Amerikai Magyar Református Egyház főgondnoki tisztét töltötte be.